

[Alfred Kristensen.]

Naar man paa det daværende Tidspunkt ikke havde mere Magt over Tilsynet, hvad er saa Tilsynet værd? Ligger Tilsynseffektiviteten da ikke i, at man til Skolekommission eller Skolenævn, hvad det nu kan være, vælger Kvinder og Mænd, som inderst inde føler det som en Pligt at føre Tilsyn, ikke efter den tyske Metode med Trit og Retning, men et Tilsyn, som kan formidle og rette det, der er forkert. Det tror jeg netop vi faar ved den Ordning, som her er foreslaaet.

Fra anden Side nævnes det som en Omstændighed, man maa tage et afgørende Hensyn til — det er f. Eks. nævnt i Folketingsudvalgets Betænkning af et Mindretal bestaaende af Folketingsmændene Christmas Møller og Hvidberg, og der er en lignende Udtalelse af Folketingsmand Jørgen Jørgensen —, at hvis vi nu beslutter os til at gennemføre denne Ordning, og det viser sig, at Kravet om danske Skoler i Sydslesvig holder sig i det Omfang, som det ser ud til i Dag, maa det være afgørende for os, at det, som vi gennemfører, kan blive et Mønster, som kan bruges ogsaa der. Jeg vil hertil gerne sige, at hvordan Forholdene i Sydslesvig vil udvikle sig, er der ingen, der i Dag kan have nogen virkelig begrundet Mening om. Hvis man skal tro paa det, som man har hørt fra de store ude i Verden, bliver der ikke nogen som helst Form for Mindretalrettigheder, naar den Fredstraktat, som nu forberedes, skal skrives. Men vi ved intet herom. Derimod ved vi, at Mindretallets Skoleledere dernede i hvert Fald ikke over for Danmark har udtalt Ønske om, at vi skulde tage noget som helst Hensyn til dem. Jeg tror ogsaa, vi har Lov til at sige det paa den Maade, at Mindretallet dernede ønsker helst, at dets Skolevæsen anlægges efter Privatskoleprincippet. Skulde der saa være nogen her i vort Land, der vil hævde, at det vil vi slet ikke kunne magte økonomisk, hvis der er Tale om Undervisning i mere end hundrede Skoler, maaske med 10 000 Elever eller flere, det vil være for stort et økonomisk Spørgsmaal for os? Hvis der er Alvor i vort Tilsagn om Støtte i kulturel og folkelig Retning til Danske uden for vor Grænse — og denne Tale ikke blot er Søndagstale, noget man bruger ved festlige Lejligheder —, kan det saa være afgørende for os, hvor meget det vil

koste? For dem, det er Alvor for, vilde jeg dog tro, at en Smule Selvbeskatning med Henblik herpaa maatte være en logisk Konsekvens af udtalte Ønsker. Derfor skal vi efter mit Skøn ikke for Øjeblikket indrette os paa noget, som ligger i det uviste. Jeg synes for øvrigt at den højtærede Undervisningsminister har sagt det helt rigtige, naar han om dette Spørgsmaal under Debatten ved anden Behandling i Folketinget fremkom med den Udtalelse, som jeg her skal citere; Fortrykket foreligger ikke endnu, men han sagde om dette Spørgsmaal saadan noget som: Det er min Opfattelse, at hvis det danske Mindretal i Sydslesvig kan faa de Kaar, vi nu tilbyder Tyskerne i Nordslesvig, kan vi være tilfredse. Jeg tilslutter mig fuldt ud den højtærede Undervisningsministers Opfattelse, som den her er formet, og mener i øvrigt, at det, vi i Dag først maa koncentrere os om, er dette, at vi ordner vore Forhold inden for Rigsgrænsen efter den folkelige frie Linie, som vi mener vi har Pligt til at følge, og paa den Maade, vi mener vi har overvældende Tilslutning til, og i hvert Fald paa den Maade, som Rigsdagens Flertal mener er den rigtige.

Jeg skal paa Baggrund af disse korte Bemærkninger tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, selv om der kan være Ting i selve Lovforslaget, som jeg kunde have ønsket anderledes. Den Behandling af Spørgsmaalet, som er gaaet forud, Behandlingen i den nedsatte Skolekommission, de vanskelige Forhandlinger i Folketinget, den givne Tilslutning fra de, skal vi sige særlig sagkyndige i Nordslesvig — den Tilslutning, de med Pligt som sagkyndige har givet i Skolekommission og Skolenævn, Skolelærere gennem deres Organisationer, Tilslutningen fra Danske Samfund, fra Sogneraadforeninger o. s. v. —, alt dette vejer meget stærkt til for mig, selv om det selvfølgelig ikke kan være afgørende for den enkelte Rigsdagsmand, som efter mit Skøn i en Sag som denne ubetinget kun kan tage Stilling efter sit eget personlige Skøn. De Udtalelser, som er gaaet i anden Retning, og som ikke har faaet Udtryk gennem Repræsentation i den nedsatte Skolekommission, tror jeg ikke, man kan tillægge eller har nogen Grund til at tillægge anden Betydning end som den en-